

Sygn. akt II Ka 466/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Anna Łaszcznych

Sędziowie: SSO Jerzy Pałka

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Dorota Dzięczek

Przy udziale Prokuratora: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu: 21.01.2016r.

sprawy: **T. C.**

oskarżonego o popełnienie czynu z art. 278§1i5kk

z powodu apelacji: oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 29.09.2015r. w sprawie IIK 317/14

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za II instancję w kwocie 320zł w tym kwotę 300zł tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 466/15

UZASADNIENIE

T. C. został oskarżony o to, że w okresie od 16 marca 2012 roku do 6 lutego 2014 roku w O. w bloku mieszkalnym przy ulicy (...) dokonał samowolnego podłączenia do sieci energetycznej i pobierał energię elektryczną bez układu pomiarowego (licznika) powodując straty na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny O. z/s O. w wysokości 6740 zł, tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 29 września 2015 r. wydanym w sprawie sygn. II K 317/14 w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu uznał go za winnego tego, że w okresie czasu od bliżej nieustalonego dnia do dnia 6 lutego 2014 r. w bloku mieszkalnym położonym przy ulicy (...) w O. dokonał kradzieży energii elektrycznej w ten sposób, że w skrzynce licznikowej na piętrze, gdzie znajduje się zajmowane przez niego mieszkanie numer (...), dokonał samowolnego podłączenia do sieci energetycznej poprzez podłączenie przewodu zerowego do zacisku zerowego na listwie zaciskowej oraz przewodu fazowego do podstawy zabezpieczenia przedlicznikowego, co umożliwiło pobór energii w wyżej wymienionym mieszkaniu bez zainstalowania licznika energii elektrycznej, czym spowodował łączne straty w wysokości 6.740,00 zł na szkodę (...) S.A. Oddział w W., tj. czynu z art. 278 § 1 i 5 k.k. i za ten czyn na mocy art.

278 § 1 i 5 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 60 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł. Orzekając o kosztach Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 300 zł oraz kwotę 70 zł pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku w całości na swoją korzyść wniósł oskarżony T. C.. W nieprecyzyjnie sformułowanych podstawach odwoławczych orzeczeniu temu zarzucił naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, które miało wpływ na treść wyroku, a nadto naruszenie zasady domniemania niewinności. W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywieczona w sprawie przez oskarżonego apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Treść uzasadnienia apelacji wskazuje, że jej autorowi chodziło o podniesienie zarzutu dokonania przez Sąd I instancji błędnej oceny dowodów w zakresie ustalenia sprawcy przestępstwa objętego aktem oskarżenia. Zdaniem skarżącego za nielegalny pobór prądu odpowiada jego brat A. C..

W powyższym zakresie, w przekonaniu Sądu Odwoławczego należy jednak uznać zaskarżony wyrok za słuszny, poczynione przezeń ustalenia faktyczne za trafne i wyczerpująco uzasadnione, a przedstawioną w uzasadnieniu argumentację za przekonującą. Sąd ten bowiem w sposób jasny i pełny przedstawił dokonane ustalenia faktyczne, wskazując powody przypisania sprawstwa T. C. na podstawie tych dowodów, które uznał za wiarygodne i wykazał dlaczego te akurat dowody na taką ocenę, w jego przekonaniu zasługują. Podstawę wyroku Sądu I instancji stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przeanalizowanych zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, pozbawioną cech dowolności. Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd I instancji jako zgodna z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne i ocenę materiału dowodowego.

Podkreślić należy przy tym, że zarzut niewłaściwej oceny dowodów może się ostać jedynie wtedy, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego uchybienia nie jest natomiast uzasadniony, gdy sprowadza się, jak w niniejszym przypadku, do samego zakwestionowania stanowiska Sądu i polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez Sąd istotnej obrazy przepisów postępowania. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł dowodowych, czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenia ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych rozbieżności.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego Sąd I instancji bardzo dokładnie przeanalizował materiał dowodowy oraz przekonująco opisał przesłanki, dla których dał wiarę jednym dowodom – zeznaniom świadków A. K., R. K. oraz F. Ł., opisującym inkryminowane okoliczności czynu, a odmówił nadania waloru wiarygodności innym – w szczególności wyjaśnieniom oskarżonego T. C., który pomówił o popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa brata A. C.. Brak jest przesłanek, które by uzasadniały zakwestionowanie dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, przeprowadzonego w tym zakresie rozumowania i dokonanej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zresztą skarżący kwestionując poczynioną przez Sąd meriti ocenę dowodów ograniczył się tak naprawdę do ponownego przedstawienia linii obrony prezentowanej w toku postępowania rozpoznawczego, której to poświęcono w zaskarżonym wyroku znaczną część pisemnych rozważań. Ocena dowodów obciążających jest przekonująca i dobitnie świadczy o sprawstwie oskarżonego. Zauważyć należy, iż T. C. w inkryminowanym okresie czasu jako jedyny był zameldowany w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w O.. Jego brat A. C. w tym czasie był poszukiwany listem gończym i z informacji Wydziału Kryminalnego Komendy Miejskiej Policji w O. wynika, że przebywał poza granicami kraju.

Nadto przedmiotowe okoliczności zostały potwierdzone w zeznaniach świadka F. Ł.. Świadek jasno podał, że A. C. odwiedzał swojego brata w mieszkaniu przy ul. (...) w O., ale w nim nie zamieszkiwał i w ostatnim czasie w ogóle go nie widział. Sąd I instancji prawidłowo zdekodował powody zmiany tych depozycji w toku rozprawy głównej. Świadek jest sąsiadem oskarżonego i nie chciał pogarszać wzajemnych relacji sąsiedzkich. Nie zmienia to faktu, iż jego zeznania z postępowania przygotowawczego są w dalszym ciągu wiarygodne. Złożone zostały szczerze, bez głębszej kalkulacji skutków jakie mogą spowodować w życiu osobistym świadka.

Powyższe rozważania należy uzupełnić analizą motywacji oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy wnikliwie rozważył ten aspekt strony podmiotowej zachowania T. C.. Po zdemontowaniu w dniu 16 marca 2012 r. licznika energii elektrycznej oskarżony nie miał żadnego dostępu do prądu. Sytuacja taka była dla niego dotkliwa, gdyż nie mógł dalej korzystać z urządzeń elektrycznych zamontowanych w domu. Wykonanie samowolnego podłączenia do sieci umożliwiło mu ponowne korzystanie ze sprzętów i w konsekwencji zamieszkiwanie. Zauważyć jednocześnie należy, iż nielegalna instalacja służyła do poboru prądu jedynie w mieszkaniu oskarżonego, które jak wyżej wykazano, zajmował samodzielnie. W tej sytuacji odmienne wywoły apelowującego abstrahują od całego szeregu dowodów o wymowie przeciwnej i nie mogą prowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Do skutecznego podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji nie wystarczy również powołanie się na zasadę domniemania niewinności. Z udowodnieniem mamy do czynienia wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 grudnia 2010 r., sygn. II AKa 280/10). W realiach przedmiotowej sprawy dowody zaferowane przez oskarżyciela publicznie jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości wskazują na sprawstwo T. C. w zakresie zarzucanego mu czynu zabronionego. Sama zaś ocena wiarygodności tych dowodów została bliżej przedstawiona w części poświęconej analizie zarzutu naruszenia zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. Odmienne twierdzenia skarżącego stanowią gołosłowną polemikę z rozważaniami Sądu orzekającego.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 zł, w tym kwotę 300 zł tytułem opłaty.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.